
1640: Festa del Pilar al 12 d'octubre per a descatalanitzar el descobriment i la Chiesa de Santa Maria in Monserrato

Autor:

Data de publicació: 13-09-2016

Després de fer-se a Barcelona el monument a Colom, a Madrid van córrer a fer el seu a la coneguda Plaza de Colón amb una de les cares de la base dedicada a la Verge del Pilar on s'hi pot llegir "La virgen del Pilar protegiendo las naves de Colón bajo su manto a descubrir el Nuevo Mundo - Fal·lacia històrica atès que la devoció al prec va començar el 12 d'octubre de 1640 amb el miracle del cojo de Calanda.

Durant les últimes dècades de la dominació visigòtica, la seu episcopal de Saragossa va tenir un gran esplendor. El seu bisbe Sant Brauli de Saragossa, tot i que, d'acord amb Daniel Lasagabaster, hi ha una certa estranyesa perquè Braulio en els seus textos (en els quals fa un recompte de totes les devocions de la seva diòcesi a petició de Sant Isidor de Sevilla per incloure-les dins de les Etymologiae) no va comentar l'existència ni de l'edicle ni de la tradició pilarista.

Després de fer-se a Barcelona el monument a Colom, a Madrid van córrer a fer el seu a la coneguda Plaza de Colón amb una de les cares de la base dedicada a la Verge del Pilar on s'hi pot llegir "La virgen del Pilar protegiendo las naves de Colón bajo su manto a descubrir el Nuevo Mundo - Fal·lacia històrica atès que la devoció al prec va començar el 12 d'octubre de 1640 amb el miracle del cojo de Calanda.

Durant les últimes dècades de la dominació visigòtica, la seu episcopal de Saragossa va tenir un gran esplendor. El seu bisbe Sant Brauli de Saragossa, tot i que, d'acord amb Daniel Lasagabaster, hi ha una certa estranyesa perquè Braulio en els seus textos (en els quals fa un recompte de totes les devocions de la seva diòcesi a petició de Sant Isidor de Sevilla per incloure-les dins de les Etymologiae) no va comentar l'existència ni de l'edicle ni de la tradició pilarista.

Manipulació + Anacronisme flagrant

Detall del monument a Cristòfol Colom (1451? -1506) De la plaça de Colón de Madrid (Espanya), erigit entre 1881 i 1885. És la cara sud de la base quadrada, esculpida en pedra en estil neo-gòtic per Arturo Mélida (1849-1902). El relleu representa a la Verge del Pilar protegint les naus de Colom sota la seva capa.

La patrona d'Espanya "De facto" durant uns quants segles, va ser la "Moreneta". La "Pilarica", com patrona del "fet español" (la patrona d'Espanya és la Immaculada, també patrona de l'"arma d'infanteria") és un invent del segle XVIII, el "dia de la raça" un invent del s.XX i el de patrona de "La guardia Civil" del 1913. D'altra banda.. degut al concili de Trento, al dia 4 d'octubre de 1582 -la nit més llarga de la història, ón va morir Santa Teresa- li va seguir el dia 15 del calendari gregorià, per tant el dia que Colom va arribar a Guanahaní, el 12 d'octubre del calendari julià, de fet va ser el dia 22 del nostre calendari.

Els catalans podriem celebrar el descobriment el dia 9 del calendari julià, quan Colom va veure "llums de terra" tres nits abans del desembarc, motiu pel que no va voler pagar a Rodrigo de Terrazas (Terrassa?- segons l'anomena Lope de Vega no Triana..) el premi al primer d'haver vist terra, aquesta illa estaria a una latitud molt per sota de la Gomera, per tant pel tractat d'Alcaçoves seria de Portugal, Colom va haver de proseguir fins trobar Guanahaní que sí que estava per sobre de la Gomera (latitud directament demostrable ja que equival l'altura de la polar observada amb el quadrant-astrolabi) apart en Colom va voler aprofitar per fet el fet 12 d'octubre (la nit de la detenció dels templers) com a data oficial del descobriment d'Amèrica no fou una casualitat.. volia recordar en Jacques de Molay -en Colom portava la creu del Temple pintada a les seves veles..

Es desconeixia la història primitiva del Pilar (hi ha molts documents apòcrifs) de fet el segle VII, Isidoro de Sevilla li

demana a Brauli bisbe de Saragossa que li faci una llista de les devocions del seu bisbat, i, oh meravella!, no hi posa la verge del Pilar, el pedestal es data al segle I, però de fet, es conserva l'encàrrec de l'estàtua actual a un escultor de mitjans del segle XV. No es va poder provar la seva existència fins que l'arenyenc Fidel Fita (jesuïta-arxiver-director de la Biblioteca Nacional-president de l'Academia de la Historia), qui al s.XIX, va treure a la llum uns papers de Vallvidrera datats el 26 de juny de 987 del testament de Moció, fill de Fruya, que esmentaven la verge del Pilar..

Durant les últimes dècades de la dominació visigòtica, la seu episcopal de Saragossa va tenir un gran esplendor. El seu bisbe Sant Brauli de Saragossa, tot i que, d'acord amb Daniel Lasagabaster, hi ha una certa estranyesa perquè Braulio en els seus textos (en els quals fa un recompte de totes les devocions de la seva diòcesi a petició de Sant Isidor de Sevilla per incloure-les dins de les Etymologiae) no va comentar l'existència ni de l'edicle ni de la tradició pilarista.

Fins al 13 d'octubre de 1640 (guerra dels segadors) no va aparèixer el "vot" de guardar memòria per l'aparició de la Verge el 12 d'octubre en la curació del "cojo de Calanda", i no va ser fins al 27 de Maig de 1642 que es va nomenar a la verge del Pilar patrona de Saragossa. El 1675 Climent X va ordenar que el 12 d'octubre es fes una processó general. Roma va concedir -a petició de Felip V- la "pregària" a la Verge del Pilar el 1723. Però va caldre esperar fins al 1739 perquè Climent XII declarés oficialment el 12 d'octubre "festa pròpia del santuari" (Felip V va morir dement als 63 anys -el 1746-, després de tornar al poder el 1724, al morir el seu fill Lluís I, que només va regnar set mesos).

Així com els Trastàmara i els Àustries, durant quatre segles havien tingut una gran devoció a la "Moreneta", (a ella està dedicada també la capella del palau imperial de Viena), Felip V, que per raons òbvies, no compartia amb ells la idea de tenir la mateixa patrona que els catalans, no va parar fins a aconseguir que Roma enaltís a la "Pilarica" - que en aquell temps tenia tan sols un petit temple a Saragossa - a la categoria de patrona d'Espanya, no escatimant despeses i ostentació els seus successors en la construcció de la Basílica del Pilar actual que es va inaugurar regnant Alfons XIII, el 5 de gener de 1916. El que va fer Felip V és històric (vegeu l'Enciclopèdia Espasa), però Carlos III, més sensat, va voler corregir aquesta aberració i el va deixar en taules, posant com a Patrona d'Espanya a la Immaculada Concepció... (una altra advocació - ja que verge només n'hi ha una), ja s'encarregarien Borbons posteriors de treure protagonisme a la Moreneta a la seva Basílica de viale Montserrat de Roma, intentant convertir-la en la Basílica de Santiago de los españoles encara que no poguessin aconseguir-ho (en fer el seu trasllat per ruïna simulada)...

Qualsevol document que estigui datat o faci referència a una data anterior a 1640 (Saragossa) o 1739 (a tota Espanya), dient que Colom va arribar a Amèrica el 12 d'octubre "festivitat de la Verge del Pilar", no té rigor històric.

Anacronisme: La verge del Pilar al monument de Colom a Madrid

Després de fer-se a Barcelona el monument a Colom, a Madrid van córrer a fer el seu a la coneguda Plaza de Colón amb una de les cares de la base dedicada a la Verge del Pilar on s'hi pot llegir "La virgen del Pilar protegiendo las naves de Colón bajo su manto a descubrir el Nuevo Mundo - Fal·lacia històrica atès que la devoció va començar el 1640 amb el miracle del cojo de Calanda.

Al monument de Colom a Madrid hi ha la imatge de La verge del Pilar com a protectora de l'expedició, on roman encara avui dia, amb els noms dels que suposadament anaven amb Colom, com PROVA DE L'ADULTERACIÓ DE LA HISTÒRIA.. complementada amb la frase LAPIDÀRIA d'un historiador mal informat de la WIKIPEDIA ESPANYOLA,

"..La Virgen del Pilar protegiendo la empresa colombina. Relieve del monumento a Colón de Madrid (A. Mérida, 1885).!!!!."

on s'ha mantingut des del 6 jul 2006

https://es.wikipedia.org/w/index.php?title=Virgen_del_Pilar&oldid=3811624

https://es.wikipedia.org/w/index.php?title=Virgen_del_Pilar&oldid=28100899

aquest anacronisme deixa palès que la festa del Pilar es va forçar al 12 d'octubre per a descatalanitzar el descobriment, les dates de la cronologia abans referida posen en evidència la tergiversació imposada per historiadors sense escrúpols.

Descatalanització de la Chiesa de Santa Maria in Monserrato

L'església actual va ser fundada l'any 1803-1807, en unir el personal de dues esglésies diferents, l'església del segle 15 de San Giacomo degli Spagnoli a la Plaça Navona, amb el pretext que s'estava ensorrant (falsa excusa atès que l'edifici és actualment l'Església de Santa Maria del Sagrat Cor a la Plaça Navonna), i la de Santa Maria de Monserrato, que des de l'època medieval havia servit i allotjats pelegrins espanyols, principalment indigents a Roma. Moltes de les obres de "San Giacomo degli Spagnoli" també van ser traslladades a la segona.

Però després de la clausura de l'església de Sant Jaume a 1798 (per presumpta amenaça de ruïna), el Papa Pius VII va aprovar la seva unió canònica amb la de Montserrat, en 1807 . Posteriorment , decretada la definitiva cloenda de la de Santiago a 1817 i la seva venda el 1878 , es va mantenir com a única església nacional espanyola , la de Montserrat , el nom oficial a Espanya va passar a ser Església Nacional Espanyola de Santiago i Montserrat , ja que se li havia afegit en 1807 , com s'ha dit, la titularitat de Santiago, però a Itàlia sempre serà: Chiesa de Santa Maria in Monserrato de gli Spagnoli

En ella estan enterrats els dos Papes Borja , les seves victòries , l'ésser valencians- Senyors de Xàtiva , i el seu suport a Ferran el Catòlic , els van crear molts enemics , que a la seva mort es van acarnissar amb ells , arribant a l'extrem de tapiar les seves habitacions i deixar les seves restes guardats en caixes en els soterranis del Vaticà , durant quatre segles . Són els únics Papes (de Roma) no enterrats al Vaticà . Les habitacions van romandre tapiades durant aquests quatre segles i un cop restaurades , s'obren al públic el 27 d'abril de 2006, el dia de la Moreneta , no el dia de Sant Jaume - és a dir el Vaticà ho fa coneixent la relació Borja - Montserrat - Patrona d'Espanya , però la premsa espanyola no ho explicita , com si fos una data escollida a l'atzar . Si es considerés als Borja estan enterrats al "Temple de Santiago" , s'hauria fet el 25 de juliol .

Per cert , el destí és imprevisible , després del mal que va fer Felip V a Catalunya , un descendent seu- Alfons XIII, el que havia inaugurat la fastuosa Basílica del Pilar desterrant definitivament a la Moreneta com patrona d'Espanya - , va haver de passar 53 anys enterrat en aquesta Basílica sota l'advocació de la Patrona de Catalunya (amb el seu nom real que ningú ha pogut canviar a Itàlia

Conversió de S.Giacomo de gli spagnoli en un magatzem com pretext per fusionar-lo

"sembla impossible que la noble nació espanyola hagi venut un monument tan insigne, un veritable tresor de la història i de l'art. Ara la té la congregació francesa de "Nostra Senyora del Sagrat Cor" .[1]

Aquesta es la frase de Mariano Armellini -1870 quan va veure S.Giacomo de gli spagnoli deixat com una ruïna, i llogat com magatzem al municipi de Roma, fent-ho servir com a pretext per al seu trasllat fusionant-lo amb Santa Maria di Monserrato i robar-li així a aquesta basílica la tradició catalana, fins al punt que avui Santa Maria di Monserrato es seu cardenalícia del cardenal de Sevilla!!!!.

L'església i les seves dependències van ser durant molt temps ricament mantingudes pel llegat dels espanyols a Roma, i les seves finestres sobre Piazza Navona constituïen una mena d'escenari prosceni per als espectacles "aquàtics que se celebraven a la plaça. Però al no garantir-li cap tipus de manteniment, el 1818 l'església va ser abandonada pels espanyols en favor de Santa Maria di Monserrato, a la que també es van transferir alguns dels altars i monuments funeraris que hi havia originalment a "San Giacomo". Va ser desconsagrada, (emprada com magatzem municipal) i venuda més tard el 1878, als missioners francesos del Sagrat Cor.

Durant aquests anys (final del segle XIX), després de ser abandonada pels espanyols, perquè "es va dir", que amenaçava ruïna,[2] Lleó XIII va ordenar una reestructuració radical de l'església a l'arquitecte Luca Carimini, que entre altres coses, va canviar (amb un estil molt auster) la façana principal de la Piazza Navona, mantenint "tot" l'edifici original amb l'absis i el creuer, al costat oposat de la Piazza Navona. L'església va ser consagrada de nou, confiada a

la Congregació dels Missioners del Sagrat Cor de Jesús amb el nom de Nostra Signora del Sacro Cuore.

El 1931 l'obertura del Corso del Rinascimento va fer perdre a l'edifici original del segle XVI l'absis i el creuer, però en compensació, el 1965 Pau VI, la va fer diaconat cardenalíci.

Tot i que el 1878 "les autoritats espanyoles" van dir que amenaçava ruïna" quan de fet va ser un pretext per anorrear Santa Maria in Monserrato, al fusionar-les,[2] avui en dia encara es pot admirar, tota l'estructura de l'església original del segle XVI, (exceptuant l'absis i el creuer fets enderrocar el 1931), amb la segona capella a l'esquerra de l'altar dedicada a Santiago, obra de Sangallo, el cor de marbre policromat situat a la tercera capella de la dreta, obra de Torrigiano i el fons de marbre de serliana darrere de l'altar, obra de Pietro i Domenico Rosselli

La projecció de Montserrat cap a fora de Catalunya es troba documentada ja, a partir dels Trastàmara.

" Però López d'Ayala" (1332-1407) -pot haver-hi algú més pro Trastàmara que que va deixar al seu senyor Pere el Cruel quan aquest va fugir a França i després de la batalla de Montiel va ser premiat per Enrique amb terres i títols! (Estava emparentat amb Ferran el Catòlic, en línia ascendent indirecta). Heus aquí els seus - Cantares a la Virgen -: "Sennora con humildat -e deuoto corazón- prometo a Montserrat -yr facer mi oración-"

Ferran d'Antequera, trobant-se indispost mentre era a Catalunya va decidir tornar a Saragossa, però abans es va fer pujar a Montserrat en llitera i una vegada confessat i combregat va passar-hi la nit, morint a Igualada l'endemà. Els seus successors (Alfons el magnànim, Joan sense fe, els Reis Catòlics) també van professar una gran devoció a la "Moreneta ". A propòsit, San Ignasi de Loiola es va iniciar a Montserrat (a part de la cova de Manresa) i l'emperador Carles I d'Espanya i el seu fill Felip I, van morir amb una imatge (i una espelma beneïda) de la Verge de Montserrat a les mans. Carles I va pagar la reforma del Monestir i Felip I la va acabar incloent la costosa obra civil de l'esplanada (1562-1587).

Els Borja (senyors de Xàtiva encara que el seu origen fos Osca) i Ferran el Catòlic van dedicar la capella de "Nostra Signora in monte" dalt de l'escalinata que forma part de la plaça d'Espanya - que va prendre aquest nom per ser un regal de Ferran - a la Verge de Montserrat.

Imaginem Roderic de Borja (Alexandre VI) erigint una plaça dedicada a Espanya, amb una capella a la Verge - que per a ell representava a Espanya,: la Moreneta, amb aquesta, es podria haver dit: plaça de Catalunya, però per Roderic de Borja " rei de Catalunya i rei d'Espanya", eren la mateixa cosa, i la verge que representava Espanya al segle XV era la verge de Montserrat. Espanya com a potència, en aquell moment (basant-se únicament en les conquestes d'Itàlia) era l'antic imperi català (Corona d' Aragó). A en Ferran a Roma se'l considerava doncs Rei d'Espanya- encara que de Castella només va ser rei consort, i després regent -.

Al mateix temps, els Borja van iniciar la construcció de la Basílica de Santa Maria di Monserrato, a Roma, a la via Monserrato (abans Viale Ospedale). No es va dedicar ni a la Verge del Pilar, ni a la " Maredeueta dels Desamparats ", sinó a la Moreneta. Es va acabar el s.XVI, i des de 1881 hi descansen les seves restes, amagades en caixa única als soterranis del Vaticà durant 400 anys.

Bé, del que s'ha dit podem inferir que la patrona d'Espanya durant uns quants segles, va ser la " Moreneta ", sent "la Pilarica ", com patrona d'Espanya, un invent del segle XVIII i el "dia de la raça " una invent del s.XX.

D'altra banda, era el 12 d'octubre del calendari julià, però pel concili de Trento, al dia 4 octubre 1582 - la nit més llarga de la història, en la que va morir Santa Teresa - li va seguir el dia 15 del calendari gregorià, per tant Colom va arribar a Guanahaní el dia 22 del nostre calendari.

De fet fins al 13 octubre 1640 (guerra dels segadors) no va aparèixer el "vot" de guardar la memòria de l'aparició de la Verge el 12 d'octubre, i no va ser fins al 27 maig 1642 que es va designar a la verge del Pilar patrona de Saragossa. El 1675 Climent X va ordenar que el 12 d'octubre es fes una processó general. Roma va concedir la "pregària" a la Verge

del Pilar el 1723. Però va caldre esperar fins a 1739 perquè Climent XII declarés oficialment el 12 d'octubre " festa pròpia del santuari " (Felip V va morir dement en 1746). La basílica actual es va inaugurar el 5 de gener de 1916.

Qualsevol document que estigui datat o faci referència a una data anterior a 1640 (Saragossa) o 1739 (resta d'Espanya), dient que Colom va arribar a Amèrica el 12 d'octubre " festivitat de la Verge del Pilar ", no té rigor històric. Per exemple a wikipedia.es/virgen_del_pilar, apareix aquesta en el monument a Colom de Madrid beneint la seva empresa: "La Virgen del Pilar protegiendo la empresa colombina. Relieve del monumento a Colón de Madrid (A. Mélida, 1885).", anacronisme que no volen corregir... Aquesta és la història que ens volen fer creure... Quan està perfectament documentat que Colom es va encomanar a la Verge de la Cinta de Huelva (Diari de Colom - Bartomeu Casaus)

Es desconeixia la història primitiva del Pilar (hi ha molts documents apòcrifs) fins que en el s.XIX, el " arenyenc " Pare Fidel Fita (jesuïta - arxiver - director de la Biblioteca Nacional), va treure a la llum uns papers de Vallvidrera datats el 26 de juny de 987 del testament de Moció, fill de Fruya que esmenten a la verge del Pilar.

Però hi ha un fet, de per si curiós, i és que Sant Braulio bisbe de Saragossa (mort el 651), a petició d'Isidoro de Sevilla per a incloure'l a les Etimologías, va escriure un document que recull totes les devocions de la seva diòcesi, en el qual no hi apareix la Verge del Pilar, i a part d'això està molt ben documentat que la imatge actual de la verge és del s.XV (1453).

Fins al 13 d'octubre de 1640 (guerra dels segadors) no va aparèixer el "vot" de guardar memòria per l'aparició de la Verge el 12 d'octubre en la curació del "cojo de Calanda", i no va ser fins al 27 de Maig de 1642 que es va nomenar a la verge del Pilar patrona de Saragossa. El 1675 Climent X va ordenar que el 12 d'octubre es fes una processó general. Roma va concedir -a petició de Felip V- la "pregària" a la Verge del Pilar el 1723. Però va caldre esperar fins a 1739 perquè Climent XII declarés oficialment el 12 d'octubre "festa pròpia del santuari" (Felip V va morir dement als 63 anys -el 1746-, després de tornar al poder el 1724, al morir el seu fill Lluís I, que només va regnar set mesos).

Així com els Trastàmara i els Austries, durant quatre segles havien tingut una gran devoció a la " Moreneta ", (a ella està dedicada també la capella del palau imperial de Viena), Felip V, que per raons òbvies, no compartia amb ells la idea de tenir la mateixa patrona que els catalans, no va parar fins a aconseguir que Roma enaltís a la " Pilarica " - que en aquell temps tenia tan sols un petit temple a Saragossa - a la categoria de patrona d'Espanya, no escatimant despeses i ostentació els seus successors en la construcció de la Basílica del Pilar actual que es va inaugurar regnant Alfons XIII, el 5 de gener de 1916. El que va fer Felip V és històric (vegeu l'Enciclopèdia Espasa), però Carlos III, més sensat, va voler corregir aquesta aberració i el va deixar en taules, posant com a Patrona d'Espanya a la Immaculada Concepció... (una altra advocació - ja que verge només n'hi ha una), ja s'encarregarien Borbons posteriors de treure protagonisme a la Moreneta a la seva Basílica de Roma encara que no poguessin aconseguir-ho...

L'edifici actual es va acabar al segle XVI amb el nom de Chiesa de Santa Maria in Monserrato - Església de Santa Maria de Montserrat -, al carrer de l'Ospedale, que va acabar agafant el seu nom (el que té avui dia, Viale Monserrato). Va ser construïda en honor a la Verge que es venera al Monestir de Montserrat, a Catalunya. Era una institució centre d'acollida per als pelegrins espanyols, especialment aquells pobres o malalts, i per representants de diversa procedència i rang social que provenien de Catalunya, València, Balears i Aragó, és a dir acollia principalment els pelegrins que provenien del Regne d'Aragó.

El 1807 se li va fusionar, una altra institució separada, fundada al seu torn al final de l'Edat Mitjana per Alfonso de Paradinas (+1485, nomenat en 1469 bisbe de Ciudad Rodrigo), l'Església de Santiago i Sant Ildefons dels Espanyols, al·legant que amenaçava ruïna (falsa excusa ja que aquest edifici és actualment l'Església de Santa Maria del Sagrat Cor), situada a la Plaça Navona, que acollia principalment els pelegrins que provenien del Regne de Castella.

A causa dels seus orígens i activitats, tots dos centres van establir ràpidament relacions amb les institucions dels seus dos regnes, adquirint d'aquesta manera, cada vegada amb més intensitat, el caràcter d'esglésies "nacionals ". Però després de la clausura de l'església de Sant Jaume a 1798 (per presumpta amenaça de ruïna), el Papa Pius VII va aprovar la seva unió canònica amb la de Montserrat, en 1807. Posteriorment, decretada la definitiva cloenda de la de Santiago a 1817 i la seva venda el 1878, es va mantenir com a única església nacional espanyola, la de Montserrat, tergiversant el nom oficial a Espanya que va passar a ser Església Nacional Espanyola de Santiago i Montserrat, ja que se li havia afegit en 1807, com s'ha dit, la titularitat de Santiago, però a Itàlia per al poble italià sempre serà: Chiesa de Santa Maria in Monserrato de gli Spagnoli.

Avui dia la Casa Reial Espanyola, amb tot els nassos.. l'anomena " Església Nacional Espanyola de Santiago i Montserrat ", amb l'excusa ja explicada del traslladat de Santiago al temple de la Moreneta el segle XIX. Quina ignomínia !, Però per més que alguns pretenguin el contrari, seguirà sent sempre la Basílica de la Verge de Montserrat !.

Per cert, el destí és imprevisible, després del mal que va fer Felip V a Catalunya, un descendent Su- Alfons XIII, el que havia inaugurat la fastuosa Basílica del Pilar bandejant efinitivament a la Moreneta com patrona d'Espanya -, va haver de passar 53 anys enterrat sota l'advocació de la patrona de Catalunya, en aquesta Basílica. Quan es van exhumar les seves restes en 1994 per portar a Espanya, la premsa espanyola va saber silenciar el lloc on havia estat enterrat.

Les habitacions dels Borja romandre tapiades durant quatre segles, un cop restaurades, s'obren al públic el 27 d'abril de 2006, el dia de la Moreneta, no el dia de Sant Jaume - és a dir el Vaticà ho fa coneixent la relació Borja- Monserrat - Patrona d'Espanya, però la premsa espanyola no ho explicita, com si fos una data escollida a l'atzar. Si es considerés als Borja estan enterrats al "Temple de Santiago", s'hauria fet el 25 de juliol.

Als Borja a Roma se'ls tenia per catalans (sota el seu mandat al Vaticà es parlava català: " oh donar la chiesa in mani dei catalani "). Espanya els deu molt (el 1492 Amèrica era per Portugal, si no hagués estat per les " Intercaetera " d'Alexandre VI i la seva línia de Tordesillas). Ja va sent hora que es rehabiliti la seva memòria, Papes amb fills naturals o que donessin càrrecs als seus nebots, n'hi ha hagut a cabassos, i no crec que César i Roderic tinguessin necessitat d'anar a dormir amb Lucrecia, tenint a totes les dames d'Itàlia a la seva disposició. Morts " inesperades ", n'hi ha hagut sempre (Príncep de Viana...), fins i tot al s.XX (Juan Pau I). Les seves victòries, el seu suport a Ferran i el fet de ser catalans (no italians), els van crear molts enemics, que a la seva mort es van acarnissar amb ells, arribant a l'extrem ja esmentat de tapiar les seves habitacions i deixar les seves restes a un racó dels soterranis del Vaticà, durant quatre segles. Són els únics Papes (de Roma) no enterrats al Vaticà, i ha hagut Papes pitjors que si hi que són.

Explicació a internet: "L'Església Nacional Espanyola de Santiago i Montserrat " té el seu origen en la fusió de dues institucions, Santiago dels Espanyols i Santa Maria de Montserrat, fundades a Roma a la fi de l'Edat Mitjana com centres d'acollida de pelegrins espanyols. Pel seu origen i activitat els dos centres aviat van adquirir el caràcter d'esglésies nacionals. Disposada el 1817 la clausura de l'església de Sant Jaume per amenaça de ruïna (pretesa.. ja que encara està d'empeus al cap de 200 anys) es va ordenar la seva venda en 1878, romanent com única església espanyola la de Santa Maria de Montserrat, a la qual es va unir el 1822 l'altra titularitat. Avui, Santa Maria in Monserrato degli Spagnoli és l'Església Nacional d'Espanya a Roma ".

SANTUARIS DE MONTSERRAT ARREU DEL MÓN

Com és que a Amèrica hi ha tants santuaris de Montserrat si diuen que els catalans no hi van anar mai?

Santuari de Monserrate de Bogotà.

La devoció a la Mare de Déu de Montserrat: un símbol que va transcendir fronteres i èpoques

La devoció a la Mare de Déu de Montserrat, coneguda afectuosament com la Moreneta, ha estat un element central en la identitat religiosa i política no només de Catalunya, sinó també de l'Espanya medieval i moderna. Aquesta devoció va transcendir les fronteres locals i es va estendre per tot el món, convertint-se en un símbol de unitat i espiritualitat que va influir en la cultura, l'art i la política de diverses èpoques. Des dels primers Trastàmara fins a monarques com Carles I i Felip II, passant per famílies poderoses com els Borja, la Moreneta va ser un punt de referència espiritual i un element aglutinador que va arribar a influir en llocs tan allunyats com Roma, Amèrica Llatina i fins i tot illes del Carib.

A continuació, ampliïm cadascun dels punts esmentats, detallant com la devoció a la Moreneta va deixar la seva empremta en diferents llocs del món:

1. Monserrato – Comune italià de la Ciutat metropolitana de Cagliari (Sardenya)

A Sardenya, el poble de Monserrato és un testimoni de com la devoció a Montserrat va creuar el mar Mediterrani. El nom del poble és un clar homenatge a la Mare de Déu de Montserrat, i reflecteix la influència catalana i aragonesa a l'illa durant l'edat mitjana. La presència d'aquest topònim a Sardenya és un record de les connexions culturals i religioses entre Catalunya i Itàlia.

2. Monserrato – Fracció d'Agrigent (Sicília)

A Sicília, una fracció del municipi d'Agrigent porta el nom de Monserrato. Aquest lloc, com molts altres a Itàlia, va rebre el seu nom durant el període de dominació catalano-aragonesa a l'illa. La devoció a la Moreneta va ser introduïda pels conqueridors i colons catalans, que van portar amb ells les seves tradicions religioses.

3. Monserrato – Barri de Catània (Sicília)

A la ciutat de Catània, a Sicília, hi ha un barri anomenat Monserrato. Aquest barri és un altre exemple de com la devoció a Montserrat va arrelar a Itàlia, especialment a les zones on la influència catalano-aragonesa va ser més forta. La presència d'aquest topònim és un testimoni de la importància cultural i religiosa de la Moreneta en aquestes regions.

4. Església de Santa Maria in Monserrato degli Spagnoli – Lloc de culte catòlic a Roma

A Roma, l'Església de Santa Maria in Monserrato degli Spagnoli és un dels llocs més emblemàtics relacionats amb la devoció a la Moreneta fora de Catalunya. Aquesta església, situada al cor del barri espanyol de Roma, va ser construïda al segle XVI i està dedicada a la Mare de Déu de Montserrat. És un lloc de culte important per a la comunitat espanyola a Roma i un símbol de com la devoció a la Moreneta va arribar fins al cor de la cristiandat.

5. Santuario della Madonna di Monserrato – Lloc de culte catòlic de l'illa d'Elba

A l'illa d'Elba, a la Toscana italiana, es troba el Santuario della Madonna di Monserrato. Aquest santuari, dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, és un altre exemple de com la devoció a la Moreneta va creuar el Mediterrani i va arrelar en terres italianes. El santuari és un lloc de pelegrinatge i un punt de referència espiritual per als habitants de l'illa.

6. Montserrat Alexandria del Piemont

A la regió del Piemont, a Itàlia, es troba Montserrat Alexandria, un lloc que porta el nom de la Moreneta. Aquest topònim reflecteix la influència catalana i aragonesa a la regió durant l'edat mitjana, i és un testimoni de com la devoció a Montserrat va arribar a influir en la cultura i la religió d'aquesta part d'Itàlia.

7. Església de Montserrat de Madrid

A Madrid, l'Església de Montserrat és un altre exemple de com la devoció a la Moreneta va transcendir les fronteres de Catalunya. Aquesta església, situada al centre de la capital espanyola, està dedicada a la Mare de Déu de Montserrat i és un lloc de culte important per a la comunitat catòlica de la ciutat.

8. Illa Montserrat del Carib

L'illa de Montserrat, al Carib, és un dels exemples més coneguts de com la devoció a la Moreneta va arribar fins a Amèrica. Aquesta illa, descoberta per Cristòfor Colom, va rebre el seu nom en honor de la Mare de Déu de Montserrat.

Avui dia, Montserrat és un territori britànic d'ultramar, però el seu nom continua sent un record de la influència catalana i espanyola a la regió.

9. Montserrat Avenue de Hawaii

Fins i tot a Hawaii, als Estats Units, hi ha una Montserrat Avenue que porta el nom de la Moreneta. Aquest topònim és un testimoni de com la devoció a Montserrat va arribar a influir en llocs tan allunyats com el Pacífic, gràcies a l'expansió de la cultura i la religió catòlica arreu del món.

10. San Andrés y Sauces (illes Canàries)

A les illes Canàries, el municipi de San Andrés y Sauces té una forta tradició de devoció a la Mare de Déu de Montserrat. Aquesta devoció va ser introduïda pels conqueridors catalans i castellans que van colonitzar les illes, i avui dia és un element important de la identitat religiosa de la regió.

11. Puerto Rico: Església de la Verge de Montserrat

A Puerto Rico, l'Església de la Verge de Montserrat és un lloc de culte important dedicat a la Moreneta. Aquesta església és un testimoni de com la devoció a Montserrat va arribar a Amèrica amb els conqueridors i colons espanyols, i com va arrelar en la cultura i la religió de l'illa.

12. Brasil: Santuari de Nossa Senhora do Monte Serrat

Al Brasil, el Santuari de Nossa Senhora do Monte Serrat és un lloc de pelegrinatge important dedicat a la Mare de Déu de Montserrat. Aquest santuari, situat a la ciutat de Santos, és un exemple de com la devoció a la Moreneta va creuar l'Atlàntic i va arrelar en la cultura i la religió brasilera.

13. Cuba: Església de la Verge de Montserrat

A Cuba, l'Església de la Verge de Montserrat és un altre exemple de com la devoció a la Moreneta va arribar a Amèrica. Aquesta església, situada a l'Havana, és un lloc de culte important per a la comunitat catòlica de l'illa.

14. Bogotà (Colòmbia): El Santuari de Monserrate

A Bogotà, Colòmbia, el Santuari de Monserrate és un dels llocs més emblemàtics relacionats amb la devoció a la Moreneta a Amèrica Llatina. Aquest santuari, situat a una muntanya que domina la ciutat, és un lloc de pelegrinatge important i un símbol de la identitat religiosa de Colòmbia.

15. Montecristi (Equador): Un Santuari amb Història

A Montecristi, Equador, hi ha un santuari dedicat a la Mare de Déu de Montserrat. Aquest lloc, amb una llarga història, és un testimoni de com la devoció a la Moreneta va arribar a influir en la cultura i la religió d'aquest país sud-americà.

16. Argentina: Església de la Verge de Montserrat, Colonia Caroya

A l'Argentina, l'Església de la Verge de Montserrat a Colonia Caroya és un lloc de culte important dedicat a la Moreneta. Aquesta església és un exemple de com la devoció a Montserrat va arrelar en la cultura i la religió argentina.

17. Xile: Santuari de Nuestra Señora de Montserrat, "La Viñita"

A Xile, el Santuari de Nuestra Señora de Montserrat, conegut com "La Viñita", és un lloc de pelegrinatge important dedicat a la Moreneta. Aquest santuari, situat a Santiago, és un testimoni de com la devoció a Montserrat va arribar a influir en la cultura i la religió xilena.

Conclusió

La devoció a la Mare de Déu de Montserrat és un fenomen que va transcendir les fronteres de Catalunya i va arribar a influir en la cultura, la religió i la política de moltes parts del món. Des d'Itàlia fins a Amèrica Llatina, passant per illes del Carib i fins i tot Hawaii, la Moreneta ha deixat una empremta profunda en la història i la identitat de moltes comunitats. Aquesta expansió de la devoció és un testimoni del poder aglutinador i espiritual de la Mare de Déu de

Montserrat, que continua sent un símbol de unitat i fe arreu del món.

Església de Nostra Senyora de Montserrat a San Andrés y Sauces (Canàries).

Basílica de Nuestra Señora de la Monserrate a Hormigueros (Puerto Rico).

Santuário de Nossa Senhora do Monte Serrat, a Santos (Brasil).

La Viñita, a Santiago de Xile.